

ΧΡΙΣΤΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚ τῶν συμπαθεστέρων φυσιογνωμιῶν τοῦ κοινοβουλίου καὶ τῆς ἰδιαίτερας του πατρίδος, Ἀνήκει εἰς τὴν γνωστὴν ἐν Ἡλείᾳ οἰκογένειαν, υἱὸς τοῦ Ἰωάννου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Στεφάνου Χ. Στεφανοπούλου, τοῦ αἰοιδίμου ἐκείνου ἀνδρός, ὅστις ἀφιέρωσεν ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον εἰς τὴν πολιτείαν ὡς δήμαρχος, βουλευτὴς καὶ πρόεδρος τῆς βουλῆς.

Με μόρφωσιν ἐξαίρετον, διδάκτωρ τῆς νομικῆς ἀπὸ τοῦ 1881, ἐπεδόθη νεαρῶτατος εἰς τὸ πολιτικὸν στάδιον, ἀκολουθῶν καὶ ἀναπτύσσων τὰς πολιτικὰς ἰδέας καὶ ὑποθήκας τοῦ θείου του, μεθ' οὗ ἐξελέγη βουλευτὴς τὸ πρῶτον τῷ 1885. Μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγίαν τοῦ μεγάλου ἐν Ἡλείᾳ πολιτικοῦ κόμματος τῶν Στεφανοπούλων, ἐκλεγόμενος πάντοτε βουλευτὴς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀνδρέα καὶ συντασσόμενος ἀπὸ πεποιθήσεως πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰμνέστου Τρικούπη καὶ εἰτα τοῦ Θεοτόκη. Φιλοπρόοδος, νεωτεριστής, πράττων τὰ κοινὰ μετὰ διαυγοῦς ἀντιλήψεως, ἀποτελεῖ τὸ σέμνωμα τῆς Ἡλείας, ἀφιερῶν ὑπὲρ τῆς εὐημερίας καὶ τοῦ ἐκπολιτισμοῦ αὐτῆς ὅλας τὰς προσπάθειάς του καὶ τηρῶν οὕτω εἰς περιωπὴν τὸ γόητρον τοῦ πολιτικοῦ οἴκου τῶν Στεφανοπούλων, δικαίως δὲ ἀπολαύων τῆς

ἐμπιστοσύνης τῶν συμπολιτῶν του. Εἰς τὴν πρωτοβουλίαν καὶ τὰς ἀόκνους αὐτοῦ ἐνεργείας ὀφείλονται τὰ πλεῖστα δημόσια ἔργα ἐν Ἑλλάδι καὶ παρ' αὐτοῦ δίδεται τὸ σύνθημα πάσης ἐν αὐτῇ προσόδου.

Εἶνε τετιμημένος διὰ τοῦ ἀργυροῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος. Ἀλλὰ τὸ πλεόν ἐπίφθονον παράσημον διὰ τὸν ἀγαστὸν πολιτευτὴν εἶνε ἡ ἀγάπῃ καὶ ἡ ἐκτίμησις, ἧς ἀπολαύει ἐν τε τῇ ἰδιαιτέρᾳ του πατρίδι καὶ τῇ ἐλληνικῇ κοινωνίᾳ.

Η ΖΗΛΙΑ ΤΗΣ ΗΡΑΣ

Ε ὅλον τὸν σεβασμὸν, τὸν ὅποῖον ὀφείλομεν πρὸς τὸν ἐκπεπτωκότα μονάρχην τοῦ Ὀλύμπου, τὸν νεφεληγερῆτην καὶ ἐρίγδουπον Δία, τὸν πατέρα — ὄνομα καὶ πρᾶγμα — ἀνδρῶν τε θεῶν τε, δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποκρύψωμεν μερικῆς ζετσιπωσιᾶς του, αἵτινες ἐγένοντο αἰτία σφοδρῶν μετὰ τῆς συνένου του Ἡρας διαπληκτισμῶν καὶ σχολίων σκανδαλωδῶν ἀνὰ τοὺς κύκλους τῶν Ὀλυμπίων. Παραλείπω ὅτι ὑπῆρξαν ἀφορμὴ καὶ... ὑπερπληθύνσεως ἐν τῇ γῇ τῶν ἡμιθέων, δι' οὓς, ἂν ὑπῆγοντο εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς σημερινῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων, θὰ ἐλαμβάνετο πρόνοια περὶ παρακρατήσεως, ὡς ἐγένετο καὶ διὰ τὴν σταφίδα. Ὁ λαμπρὸς ἐκείνους γυναικοθήρας Ἀναξ, ὁ ἐκφραυλίσας θνητὰς καὶ ἀθανάτους, καταχρώμενος τῆς ἰσχύος του δὲν παρέλειπεν εὐκαιρίαν, ὡς ἄλλος Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ, εἴτε ἐν συμποσίοις, εἴτε ἐν συνεδριάσεσι, νὰ ζαγαρώ νῃ μετὰ τῶν θεαινῶν, τὴν μίαν γλυκοκυττάζων, τὴν ἄλλην θωπεύων, πρὸς ταύτην προστριβόμενος, ἐκείνην περιλείγων ὡς σκύλαξ ἀνάγωγος, παρ' ὅλας τὰς διαμαρτυρίας καὶ τὴν γκρίνια τῆς δυστυχισμένης τῆς Ἡρας.

Τὸ χειρίστον δὲ ὅτι διέπραττε καὶ αἰμομιξίας, ἀναιδестέρας τῶν Βοργίων. Δι' αὐτὸν κώλυμα συγγενείας δὲν ὑπῆρχεν· ἀδελφαί, θυγατέρες, ἀνεψιαί, ἐξάδελφοι, κοινὰί θνηταί ἦσαν ἐν καὶ τὸ αὐτό. Ἀντικείμενον λαίμαργίας ἀκορέστου. Μόνον πρὸ τῆς θυγατρὸς του, τῆς παλληκαροῦς Ἀθηνᾶς, κατεβίβαζε τὰ μάτια καὶ τὰς χεῖρας. Τὸ ἐν τῇ δεξιᾷ της παλλόμενον δόρυ, φαίνεται ὅτι τὸν ἐκράτει εἰς ἀπόστασιν. Καὶ μὰ τὸν Δία, αὐτὸν τοῦτον τὸν Δία,